

fassen igjen at sætte Den til Auction, saa meget mere som den ærede Ordfører har oplyst, at det neppe er en enkelt Mand, der har kjøbt Den, men en Samling af flere Mænd i Qvalbs. Disse Mænd ville nemlig meget let kunne blive enige om ikke at byde Den op til en saa høj Priis, som ved den foregaaende Auction er bunden, og det er uden Tvivl Tilfældet, at Den ikke med Fordeel kan kjøbes uden af de Personer, der boe i Nærheden af Lille Dimon.

Ogholm: Den ærede Rigsdagsmand for Færøerne har udhøvet et Hensyn, som ikke er blevet berørt af nogen af de andre Talere, og som jeg derfor skal tillade mig med et Par Ord at henlede Opmærksomheden paa. Han, som er mere sagkyndig, yttrede nemlig, at ved Salget af Kongsjorderne paa Færøerne var det efter hans Mening ønskeligt, at man sørgede for, at Concurrencen mellem Fremmede og Indbyggerne ikke blev for fri, da Indbyggerne ikke vilde befindes at være i Besiddelse af de nødvendige Midler til at kunne concurrere med Fremmede. Foraaavdt dette Hensyn skulde tages tilfølge, og man skulde beskytte Færøerne mod Concurrence fra Udlandet — jeg sigter her navnlig til de nærmestliggende fremmede Lande — troer jeg vel det kunde komme i Betragtning, om ikke det saakaldte Arvefæstefalg vilde være at foretrække for fri Eiendom, da det forekommer mig, at man derved betydeligt kunde lette Betingelserne for Kjøbet for dem, som ikke have Midler til store Speculationer, ligesom jeg ogsaa antager, at Arvefæste vilde være en Beskyttelse for deres Interesser, idet Fremmede hellere vilde indlade sig paa at kjøbe til fri Eiendom, end at kjøbe paa saadanne Betingelser, som mere bandt dem til de locale Forhold.

H. P. Hansen: Hvad den ærede sidste Taler bemærkede om, at, naar man bortfolgte Den til fri Eiendom, vilde derved tilveiebringes en større Concurrence, forekommer det mig netop turde tale for, at der maatte være Anledning for Forsamlingen til at tage under nøieste Overveielse, om man burde antage det gjorte Bud eller lade Den opraabe ved en ny Auction, for at bortfælges til Selveiendom. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at dette er det Maal, som Staten ved Afhændelsen af sine Eiendomme bør sætte sig, og jeg

skønner ikke rettere, end at man bør søge at gennemføre dette System, uden Hensyn til Beboernes Lærv. Skulde man have dette for Die, vilde man ikke kunne gennemføre Afhændelsen til Selveiendom og ikke opnaae at erholde for Eiendommene, hvad Statskassen ellers, naar man indfører dette som Princip, maa antages at ville erholde for dem. Jeg troer derfor, at det fortjener Thingets nøieste Overveielse, om ikke den Omstændighed, at Den kun har været opraabt til Arvefæste, turde gjøre det tilraadeligt, at man ikke bliver staaende ved det gjorte Bud, men foranstalter en ny Auction, hvorved Den bortfælges til fuld Eiendom.

Kierkegaard: Jeg nægter ikke, at, efter de Oplysninger, der idag ere fremkomne fra forskellige Sider, finder jeg det mere og mere betænkeligt at stemme for det Lovforslag, som her er os forelagt. Det synes dog virkelig forunderligt, for det Første, at man ikke her har tilstrækkelig Oplysning om, hvorfor der kun er tænkt paa een Maade, hvorpaa Den kunde afhændes — og der er vist ikke stor Ud sigt til, at den Oplysning desangaaende, der ligger saa dybt, at den først nu skulde hentes frem, vil vise sig tilfredsstillende idetmindste for dem, der ere saa uindviede i Sagen, som jeg — og derhos synes det paa den anden Side ogsaa at være forunderligt, at der mellem de Sagkyndige har været saa stor Uenighed om denne Des Verdi, at den til Selveiendom vurderes meget betydeligt lavere, end den strax efter kan afhændes for til Arvefæste. Og naar man endelig synes ligesom at ville fremsthynde Thinget til at vedtage Loven ved den Stilling, som Sagen har faaet, idet den aabenbart ligger saaledes, at Vedkommende ellers ikke længere er bunden til sit Bud, saa veed jeg dog virkelig ikke, om man er berettiget til at gaae ud fra den Forudsætning, at denne Mand skulde have budt mere for Den, end rimeligt. Antog jeg det, saa vilde jeg oprigtigt talt, ikke stemme for Loven; thi jeg troer ikke, at Staten skal benytte et saadant Misgreb eller en saadan Misforstaaelse hos nogen Mand, hvilket sagtens heller ikke vilde føre til noget fordelagtigt Resultat i Virkeligheden. Antager man derimod, at Budet ikke